

Ex-schaatser, coach en vader van drie Gianni Romme:

‘Sterke dijspieren zijn kennelijk genetisch bepaald’

Door zijn werk is hij maar liefst 200 van de 365 dagen van huis, maar als Gianni thuis is, zet hij alle zeilen bij. Hij past zich zoveel mogelijk aan om alle bestaande rituelen en schema's niet in de war te gooien. Maar hij sluit niet uit dat de rollen ooit nog eens worden omgedraaid, vertelt hij journalist Monique Heijst.

Gianni Romme (36) is getrouwd met Mariëlle (ook 36). Zij was vroeger professioneel wielrenner. Samen hebben zij zoon Axel (6), dochter Lexie (2,5) en zoon Boaz (1,5).

Redactievergadering bij Ouders van Nu. We nemen onze verlanglijst door van mensen die we graag in Ouders van Nu willen hebben. Gianni Romme staat erop en ik roep meteen dat ik hem gráág wil interviewen en dus contact zal leggen. Dat doe ik kort daarna, via zijn managementbureau. Maar het blijft akelig stil. Ik stalk zijn management. Zijn belangenbehartiger laat mij steeds weten dat het verzoek nog in de week ligt en zij nog niets kan toezeggen. Gianni zit in het buitenland. Ik wacht. En wacht. En bel na een aantal weken weer. Zelfde verhaal. Maar gek genoeg wanhoop ik niet en heb ergens *deep down* vertrouwen op een goede afloop. Ik roep dat dan ook vol overtuiging op de redactie. Nergens op gebaseerd, of misschien toch *female intuition*?

En dán krijg ik, drie maanden na het eerste contact, bericht van zijn management. Gianni vindt het leuk om mee te werken! Nu alleen nog een afspraak maken. Dat blijkt geen sinecure te zijn. Want Gianni is meer in het buitenland dan thuis. Zijn voicemail (ik heb zijn mobiele nummer inmiddels bemachtigd) spreek ik regelmatig in. Ik stuur er een paar mails overheen. Hij stuurt een berichtje terug dat hij binnenkort terug is van trainingsstage en mij dan zal bellen. Maar het blijft stil. Dus bel ik weer met het management. Gianni gaat me écht bellen, wordt me verzekerd. Althans, dat was het plan, maar het blijft stil. En dus bel ik hém weer. Ik schrik als ik hem ineens live aan de telefoon heb. We maken even grappen over de radiostilte van de afgelopen tijd en trekken onze agenda's voor een interview en fotoshoot bij hem thuis. Yes! >

BIO

WIE:

Gianni Romme was tot november 2006 profschaatser, gespecialiseerd op lange afstanden. Hij won diverse wereldtitels. Tijdens de Olympische Winterspelen in Nagano (in 1998) won hij goud op de vijf en tien kilometer. In 2002 behaalde hij een zilveren medaille op de Olympische Winterspelen in Salt Lake City.

OP DIT MOMENT:

traint en coacht Gianni o.a. Anni Friesinger. Hij is in 2006 een trainingscollectief gestart met een aantal schaatsers.

‘Als ik in Nederland ben – en da’s niet vaak – ben ik gewoon het liefste bij

Mariëlle en de kids. En dan ben ik er ook echt hélemaal. Dus heb ik ook geen twintigduizend hobby’s waar ik me dan op zou moeten storten. Tijd voor mezelf eis ik niet op, dat komt wel weer een keer. Ooit. Ik neem mijn huishoudelijke verantwoordelijkheid thuis bloedserieus en volg Mariëlles instructies op. Ik kook, verschoon luiers, zit op mijn grasmaaier om mijn stuk grond te maaien en doe de kinderen in bad. Echt stilzitten zit sowieso niet in mijn karakter.

De kinderen zijn inmiddels gewend aan het feit dat ik er vaak niet ben en soms wel. Ik probeer erop te letten dat ik bestaande rituelen of schema’s niet in de war gooi als ik thuiskom en pas me aan. Want ik breek in het normale ritme in en da’s soms voor de kinderen ook lastig. Mariëlle zet hier de toon en we vinden het belangrijk dat we dezelfde regels aanhouden. Natuurlijk proberen de kinderen ons soms uit. Hoewel ze wel altijd roepen dat mama hier toch de baas is! Mariëlle is de rust zelve, zij is de stabiele factor in ons gezin. Ik kan soms enorm uit mijn slof schieten.

Gelukkig heeft Mariëlle veel familie in de buurt die haar helpt als ik weg ben.

Ooit heb ik geroepen dat ik huisvader zou worden na mijn schaatscarrière. Zo ver is het nog niet gekomen en ik weet ook niet of ik het wel zou kunnen. Maar je weet het nooit. Mariëlle en ik leven het leven zoals het op ons pad komt. En als ik nog eens een switch maak, zou het ook best kunnen dat ik minder ga werken en Mariëlle haar beroep van fysiotherapeut weer oppakt. Maar zolang Lexie en Boaz nog niet naar school gaan, wil ze er veel zijn.’

Gianni en ik zitten aan zijn keukentafel, waar de kinderen ontbijten. Ieder met een andere kleur vlokken op de boterham, Gianni met een grote bak muesli. De tafel ligt bezaaid met puzzels, Boaz probeert Gianni met handen en voeten duidelijk te maken welke puzzel hij nú wil maken. Lexie houdt haar roze tasje dicht bij zich, want wat moet zij zonder roze telefoon, haarband en lipgloss? Axel – die vanochtend al om 06.15 uur bij zijn ouders in bed kroop – vindt het maar vreemd dat ik ineens bij het ontbijt zit en speelt verstoppertje. Lees: hij verstopt zich in de keuken voor mij, maar maakt af en toe geluid. Langzaamaan komt hij wat dichterbij, ik ben kennelijk toch niet zó eng als hij aanvankelijk vreesde. Mariëlle ziet haar kans schoon en gaat even sporten. Gianni maakt een schuimende cappuccino voor me, terwijl Axel, Lexie en Boaz om ons heen drementelen.

‘Ik ben blij dat onze kinderen niet van die hangkinderen zijn, die de hele dag aan je heen kleven.

Ze kunnen zich goed vermaken en da’s maar goed ook. Anders zou Mariëlle helemaal *geschuffeld* worden. Misschien krijg je als ouders gewoon kinderen die bij je passen. Tussen Axel en Lexie zit een aantal jaren leeftijdsverschil. Dat was een bewuste keuze. De laatste anderhalf jaar (seizoen 2005-2006) voordat ik als schaatser stopte, waren moeilijk voor me. Je voelt dat de rek eruit is – de killersmentaliteit was er niet meer – maar je moet de knop nog omzetten. Er was in mijn hoofd geen ruimte voor een nieuwe zwangerschap. Maar zodra ik aan het einde van mijn laatste seizoen toegaf aan mijn gevoel dat ik moest stoppen, werd Mariëlle zwanger van Lexie. In die periode werd ik coach. Ik rolde van het één in het ander, maar vertrouwde op mijn intuïtie. Ik heb daarbij

‘Ik kook, verschoon luiers, doe de kinderen in bad. Het zit niet in mijn karakter om stil te zitten’

‘Toen ik toegaf aan m’n gevoel om te stoppen met schaatsen, werd Mariëlle zwanger van Lexie’

geen bevestiging van anderen nodig dat ik op de goede weg zit. Ik wil de dingen zélf gewoon zo goed mogelijk doen. Als schaatser ben ik er ook altijd 110 procent voor gegaan, ook al was ik misschien niet de meest getalenteerde. Als trainer ben ik stabielier dan destijds als schaatser. Natuurlijk ben je als coach betrokken bij je ploeg, maar je kunt toch iets beter afstand houden dan wanneer je zelf moet rijden. Het is wat minder beladen.

Zowel als schaatser als als coach ben je veel van huis. Daardoor heb ik Mariëllés zwangerschappen niet van dichtbij kunnen meemaken. Maar ik heb er wel voor gezorgd dat ik alle drie de bevallingen bij Mariëlle was. Bij Axel heb ik bijvoorbeeld een trainingskamp afgebroken om op de uitgerekende datum thuis te zijn. En toen was Mariëlle ruim overtijd! Wel moest ik vaak al direct na de kraamweek weer op reis en dan viel het afscheid me moeilijk. Ik ben wat zwaarmoediger dan Mariëlle. Maar zodra ik weer aan het werk was, kon ik daarop focussen. En natuurlijk belde ik iedere dag. Niet alleen omdat ik zelf wilde weten hoe het ging, maar ook omdat ik dat aan Mariëlle verplicht was. Mariëlle riep weleens: ‘Je bent zeker blij dat je weer kunt gaan werken en lekker kunt doorslapen.’

Aan al dat gereis ben ik gewend. Hoewel ik erbij moet zeggen dat het natuurlijk ook een stuk relaxter is dan met kinderen reizen. Zo hebben we na onze laatste vakantie een rampzalige terugreis gehad van achttien uur. Dan ben ik niet op m’n best. Wat een stress in die auto.’

Er stijgt een bekende geur op uit de broek van Boaz. ‘Och menneke, heb je gepoept? Nou, ga eerst nog maar even dreutelen, dan kan ik nog even hier praten. Maak ik je luier zo schoon.’ Lexie loopt inmiddels rond op haar roze prinsessenschoentjes, mét hak. Ik zou er niet op kunnen lopen, >

maar zij beweegt zich alsof ze op All Stars loopt. Axel speelt met ‘neppe Pokemonpoppetjes’ en Boaz kruipt dan maar – inclusief poep – op schoot bij Gianni.

‘Het is verbazingwekkend hoe relaxed je bij een derde kind wordt. Ben je de eerste keer nog als de dood voor wat er allemaal kan misgaan, oefening baart echt kunst! Boaz nam ik als baby zo onder mijn arm mee, terwijl ik bij Axel nog heel voorzichtig was, bang om iets stuk te maken. De vrolijkheid die kinderen meebrengen, is aanstekelijk. Zo liep Boaz gisteren dwars door de struiken heen met een grote grijns op z’n gezicht. En hoewel ik daar natuurlijk niet om mag lachen, deed ik dat wel. Kinderen geven je leven een basis en het relativeert. Waar maken we ons soms eigenlijk druk om? Kinderen maken gelukkig, niet een huis of een auto.’

‘Tijdens Mariëlles bevallingen heb ik me serieus afgevraagd hoe zo’n kind er in hemelsnaam uit moest komen.

Dat dat kán, zo’n bevalling, is echt een wonder der natuur. Eerst heb je als vrouw zo’n enorme toeter en na de bevalling komt het toch allemaal weer goed. En zitten alle organen ook weer gewoon op hun plek, ongelofelijk.

Hoewel ik nooit echt in paniek ben geweest, vond ik het een heftig gebeuren. Mariëlles bevallingen duurden eindeloos en hoewel zij iedere keer thuis wilde bevallen, is dat nooit gelukt. De ontsluiting kwam steeds niet goed op gang. Het talent dat zij heeft voor opvoeden, mist zij helaas bij bevallen.

Ik zag op een gegeven moment zo’n hele weeëngolf door haar lichaam gaan, net een horrorfilm. Wat dat betreft ben ik blij dat ik een man ben. Bevallen wordt nooit routine, je hebt toch altijd die spanning of alles wel goed gaat en je bent nieuwsgierig naar wat het wordt. Want dat hebben we van tevoren nooit willen weten. Wel zag de echoscopiste al op de echo dat onze kinderen van die stevige dijspieren hadden, dat is kennelijk toch genetisch bepaald!

Als mensen achteraf foto’s zien van ons vlak na de bevalling vragen ze me trouwens wie er nou bevallen is: Mariëlle of ik! Ik zie er inderdaad behoorlijk beroerd uit op die foto’s. En nee, ik zat niet met de videocamera in te zoomen op de geboorte. Dat beeld hoeft van mij niet zo. Wel ondersteunde ik Mariëlle mentaal. Bij Boaz heb ik de regie genomen en aangedrongen op een ruggenprik. Mariëlle was echt aan het einde van haar Latijn. Het duurde gewoon te lang.’

Een uur later, Mariëlle is inmiddels terug, realiseert Gianni dat Boaz nog steeds poep in zijn luier heeft. Lexie inmiddels ook. Maar Gianni draait zijn hand er niet voor om en heeft het in no time voor elkaar. Mariëlle vertelt me ondertussen dat ze best tegen het aankomende winterseizoen opziet. Gianni zal er nauwelijks zijn, zeker nu er ook Olympische Winterspelen in aantocht zijn. ‘Het worden donkere dagen, ik ben veel alleen, maar uiteindelijk red ik het wel. En Axel is apetrots als hij Gianni straks op

televisie met zijn rode muts naast de schaatsbaan ziet staan. Lexie gaat het nu ook beseffen. Bovendien: als ik er geen probleem van maak dat hij er niet is, doen de kinderen dat ook niet.' Fris ruikend naar billendoekjes schuift Gianni weer aan.

'Als topsporter ben je natuurlijk een egotripper. Dat leer je snel af met kinderen. Hoewel ik nog topsport bedreef toen we Axel kregen en ik toen toch een nieuwe balans ontwikkelde tussen topsport en vaderschap. Ik heb nog een aantal prijzen in de wacht gesleept. Mariëlle maakte dit ook mogelijk, door de gebroken nachten voor haar rekening te nemen, ook als ik thuis was. Maar natuurlijk werd ik wel wakker en kon ik daar soms ontzettend chagrijnig van worden. Mariëlle ondersteunt mijn carrière, daar waar we vroeger als sporters naast elkaar stonden. Onze relatie is anders geworden door de kinderen. We zijn intuïtief eerst op de kinderen gefocust, dan pas op elkaar. We hebben daar allebei geen moeite mee. Tijd voor ons samen hebben we niet echt, maar onze relatie is daar tegen bestand. Ik moet er niet aan denken om de kinderen uit te besteden als ik eenmaal thuis ben. Dan wil ik ze zo veel mogelijk zien. Mariëlle is me ook weleens achterna gereisd, maar met drie kinderen is dat geen doen meer. En nu ik coach ben, ben ik eigenlijk overdag constant in touw en heb dan ook te weinig tijd voor ze. Als schaatser had ik soms wat rust tussen twee trainingen.'

'Natuurlijk had ik allemaal principes over opvoeding, voordat ik vader werd. Maar die kan ik ook zo weer tijdelijk overboord zetten. Natuurlijk wil ik niet dat ze de hele dag voor de televisie zitten, maar het komt heus weleens voor. Gewoon omdat het even niet anders kan. Maar buitenspelen heeft natuurlijk de voorkeur. Ik vind het belangrijk dat ik mijn kinderen bijbreng dat ze dingen moeten afmaken, niet te snel moeten afhaken. En ze moeten respect voor anderen hebben, niet te snel oordelen. Echte discipline, zoals topsporters dat hebben, breng ik ze niet bewust bij. Dat heb je of dat heb je niet. Ik ben vrij opgevoed en toch heb ik later die discipline zelf ontwikkeld. Zelfstandigheid wil ik ze wel snel bijbrengen. Ik was vroeger enig kind en mijn moeder deed alles voor me. Daardoor moest ik later in korte tijd zelfstandig worden, toen ik Mariëlle op mijn twintigste eenmaal leerde kennen. Ik hoop dat mijn kinderen weinig afstand naar mij toe voelen, maar wel respect voor me houden. Het moeten geen losgeslagen kinderen worden. Natuurlijk laat ik zelf ook steken vallen, als ik ineens ontplof omdat iets me niet snel genoeg gaat. En ik ben er natuurlijk nou eenmaal niet veel voor ze, maar ik ben niet bang dat ze me dat later verwijten. Want Mariëlle heeft de boel hier helemaal onder controle. Ik mis dingen, maar er zijn ook periodes dat ik er helemaal voor ze ben. Natuurlijk is het soms moeilijk en moet ik lastige keuzes maken. Want Anni Friesinger wil dat ik vol voor haar prestaties ga, terwijl Mariëlle soms aan me trekt om me meer bij het gezin te betrekken. Zo'n strijd tussen twee vrouwen: daar wil je niet bij zijn.' ■

'Ik hoop dat mijn kinderen weinig afstand naar mij toe voelen, maar wel respect voor me houden'

